

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 022517 20 Увп
Бања Лука, 3.2.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Страхине Ћурковића председника вијећа, Душка Бојовића и Смиљане Мрша чланова вијећа, уз учешће Радмиле Дмитровић као записничара, у управном спору по тужби мр В.С. из Б., заступане по пуномоћнику М.А. адвокату из Б. (у даљем тексту: тужила), против рјешења број .... и 26.2.2018. године Скупштине града Б. (у даљем тексту: тужена), у предмету разрјешења дужности директора јавне установе, одлучујући о захтјеву тужиле за ванредно преиспитивање пресуде Округног суда у Бањалуци број 11 0 У 022517 18 У од 4.11.2019. године, у нејавној сједници одржаној дана 3.2.2021. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се уважава, пресуда Округног суда у Бањалуци број 11 0 У 022517 18 У од 4.11.2019. године се укида и предмет враћа на поновно одлучивање.

Образложење

Побијаном пресудом је, у ставу 1. изреке одбијена тужба против оспореног акта, којим се тужила, дипломирани педагог, разрјешава дужности директора ЈУ „Центар ...“ Б., због усвојеног Посебног извјештаја Одјелења за културу, туризам и социјалну политику Града Б. о стању у тој јавној установи, које рјешење је коначно и биће објављено у „Службеном гласнику Града Б.“. Ставом 2. изреке пресуде је одбијен захтјев тужиле за накнаду трошкова управног спора.

Одбијање тужбе образложено је разлозима да је оспорени акт, који је донесен у поновном поступку у извршењу пресуде истог суда број 11 0 У 021108 17 У од 30.1.2018. године којим је раније рјешење тужене поништено, правилан јер је донесен на основу Посебног извјештаја Одјелења за културу, туризам и социјалну политику Града Б. о стању у ЈУ „Центар ...“ Б. (у даљем тексту: Посебан извјештај), у којем су евидентиране бројне неправилности, а након извршених стручних налаза Министарства здравља и социјалне заштите Републике Српске, односно Комисије тог министарства за стручни надзор над радом наведене јавне установе, за које неправилности је наложено да се отклоне а чије отклањање није успиједило. Суд је навео да је несумњиво да је тужила била обавијештена о радњама Министарства здравља и социјалне заштите Републике Српске и уоченим неправилностима у поступцима регулисања личних односа, као и непровођењу поступака и неприбављању мишљења стручних радника и стручних тимова који су у ту сврху оформљени, а и о чињеници да се

не одржавају усмене расправе и не доносе управни акт о начину регулисања личних односа родитеља и дјеце, као и континуираном непоступању по налогу другостепеног органа и препорукама заштитника људских права - Омбудсмана БиХ, при чему записници Министарства здравља и социјалне заштите свједоче о поступку непотпуног усвојења дјеце без родитељског старања, који се одвијао супротно одредбама Породичног закона. Стога непоступање у складу са законом наведене јавне установе која се бави комплексном и осјетљивом дјелатношћу из области заштите дјеце, породице, старатељства и социјалне заштите становништва, за чији рад је тужила одговорна као директор, упућује на закључак да су испуњени услови за разрешење лица које таквом установом руководи, а без значаја су обустављене истраге Окружног тужилаштва у Бањалуци против тужиле, јер је право и дужност оснивача јавне установе да код евидентираних и јасних неправилности у раду предузима законом прописане мјере, како је то и учињено оспореним актом. Суд је и додао да у прилог томе иде чињеница да Извјештај и Програм о пословању наведене јавне установе нису усвојени од стране Одбора за здравство, школство и социјалну заштиту Скупштине града Бањалуке на сједници тог одбора од 12.6.2017. године, на којој сједници је присуствовала и тужила, тако да тај извјештај и програм о пословању нису ни разматрани на сједници тужене, што и регулише одредба члана 51. став 1. Пословника Скупштине града Б. („Службени гласник Града Б.“ број 32/16, 4/17, 8/17 и 34/17, у даљем тексту: Пословник).

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање (у даљем тексту: захтјев) тужила оспорава законитост побијане пресуде, из основа садржаних у члану 35. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС) истичући да оспорени акт није правилан јер су у њему поново учињене повреде поступка, на које је указано и претходном пресудом истог суда у чијем извршењу је оспорени акт и донесен. Првенствено то из разлога што су у оспореном акту морале бити наведене утврђене незаконитости рада јавне установе, па самим тим и на основу чега је тужила као директор установе одговорна за те неправилности, што је изостало. Додаје да је из оспореног акта нејасно када је донесен, јер је у уводу акта наведено да је донесен на сједници тужене одржаној дана 21. и 26.2.2018. године, а такође није наведено ни да је обављено гласање, као и како су одборници гласали, што је прописано чланом 41. Статута Града Б. Предлаже да се побијана пресуда преиначи, тако да се тужба уважи и оспорени акт поништи, а тужена обавезе да јој надокнади трошкове управног спора у износу од 1.077,50 КМ, а и трошкове подношење предметног захтјева по пуномоћнику адвокату у износу од 1.516,25 КМ.

Тужена у одговору наводи да је захтјев без основа, јер је у поновљеном поступку у извршењу раније пресуде истог суда донесен оспорени акт, због усвојеног Посебног извјештаја о стању у тој јавној установи, који извјештај је сачињен наконведеног стручног надзора, не само Министарства здравља и социјалне заштите Републике Српске односно Комисије тог министарства за стручни надзор над радом јавне установе, већ и Републичке управе за инспекцијске послове, Управне инспекције Министарства управе и локалне самоуправе, који надзори су улиједили након великог броја притужби корисника услуга јавне установе а и запослених у тој установи, на неправилности и незаконитости у раду тужиле. Стога сматра да није дошло до повреде одредбе

члана 197. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10, у даљем тексту: ЗОУП), имајући у виду записнике о обављеном стручном надзору над радом те јавне установе, у којима је констатовано да је у раду установе дошло до повреде одредаба закона, па тако да је јасно да се не ради само о недостацима у раду те установе већ о незаконитостима у раду, што је разлог за опозив директора установе, који по одредби члана 36. Статута те установе руководи, представља и заступа установу и одговоран је за законитост њеног рада, без ограничења. Како је тужена оснивач те јавне установе, имала је и овлашћење за доношење оспореног акта. У погледу приговора тужиле да није јасно када је оспорени акт донесен, указује на чињеницу да је 20. сједница тужене на којој је донесен оспорени акт, започета дана 21.2.2018. године а настављена дана 26.2.2018. године, па је засједање трајало 2 дана, због чега су у оспореном акту и наведена оба та датума. Такође истиче да су ирелевантни приговори тужиле да образложење оспореног акта не садржи чињенице о томе како су одборници гласали а и да ли је уопште испоштована процедура гласања на начин прописан законом и Пословником, јер је у свему испоштована процедура према Пословнику, према којем се именовање и разрјешење лица које бира и именује тужена проводи јавним гласањем, у складу са законом, статутом и Пословником. Предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговор тужене, побијану пресуду, као и остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Побијана пресуда је захваћена повредама поступка, које спречавају оцјену њене законитости, сходно чему се мора укинути.

У предметном захтјеву се основано истиче да у образложењу оспореног акта нису наведене утврђене незаконитости рада поменуте јавне установе, као и на основу чега је тужила као директор те установе одговорна за те неправилности односно незаконитости. Стога образложење оспореног акта не садржи разлоге о одлучним чињеницама, чиме су учињене повреде правила поступка из члана 197. став 2. ЗОУП-а, сходно чему произилази да тужена у поновљеном поступку није поступила у складу са упутама из претходне пресуде истог суда број 11 0 У 021108 17 У од 30.1.2018. године којом је поништено раније рјешење тужене из истих разлога, а у чијем извршењу је донесен оспорени акт.

Иако у образложењу оспореног акта нема разлога о одлучним чињеницама, суд је насупрот томе у образложењу побијане пресуде навео разлоге због којих сматра да су били испуњени услови за разрјешење тужиле дужности директора јавне установе, чиме је суд фактички утврђивао чињенично стање, што је могао учинити једино на усменој расправи или преко једног члана судског вијећа или преко другог замолбеног суда, у смислу члана 29. став 3. ЗУС-а, али тако није поступио, а имајући у виду да суд у смислу става 1. тог члана ЗУС-а спор рјешава по правилу на подлози чињеница које су утврђене у управном поступку, које чињенице неспорно и нису наведене у образложењу оспореног акта нити су дати јасни разлози о тим чињеницама.

Стога је побијана пресуда донесена повредама правила поступка, које су од утицаја на доношење законите и правилне одлуке, сходно чему се захтјев

тужиље, на основу одредаба члана 40. став 1. и 3. ЗУС-а уважава, побијана пресуда укида и предмет враћа на поновно суђење.

При томе ће суд одлучити и о свим трошковима поступка, укључујући трошкове предметног захтјева а и трошкове давања одговора на захтјев, на основу одредбе члана 397. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС” број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13) у вези са чланом 48. ЗУС-а и чланом 49. истог закона.

Записничар
Радмила Дмитровић

Предсједник вијећа
Страхиња Турковић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић